

Een rijk leven

Een lekke voorband. Wat is mijn leven toch rijk en afwisselend, dacht Lynn.

Ze keek naar haar tweede fiets, die ook in de berging van het flatgebouw stond. Zinloos, de achterband van haar reservefiets was al maanden lek.

Ik kan terug naar boven gaan, dacht ze, en gereedschap halen. Dan zet ik de voorband van mijn reservefiets over en kan ik boodschappen doen met mijn goede fiets. Maar ik zou ook de voorband kunnen plakken.

Lynn verliet de berging door de buitendeur. Het was warm en zonnig weer. Twee straten verder lag een kleine supermarkt. Wel duur, maar dan kon ze te voet.

Ze liep naar de entree en ontsloot de haldeur. In de hal opende ze haar brievenbus. Dat had ze eigenlijk bij terugkomst willen doen.

Veel reclame. O kijk, een prijs. Ze had een prijs gewonnen.

Achter haar hoorde ze iemand op de trap. Ze keek om.

- Hallo, zei een buurvrouw van de verdieping boven haar.

- Dag, zei Lynn. We zouden eigenlijk een lift moeten hebben.

- Ja, zeg dat wel.

- Gelukkig woon ik op de eerste verdieping.

- Ja, maar ik op de tweede.

- Het is in ieder geval lekker weer.

- Dat maakt veel goed, zei de buurvrouw, die de haldeur opende.

- Gelukkig wel. Dag.

- Tot ziens.

Een aardige vrouw en altijd goed voor een interessant gesprek.

Toe maar, een auto. Ze had een auto gewonnen. Dan moest ze zich wel eerst aanmelden en ook iets bestellen. Nee, dat deed ze maar niet.

Een brief van de belastingen. Die moest ze lezen, misschien kreeg ze geld terug.

- Ha, buurvrouw.

Lynn keek verrast op. De buurman die naast haar woonde, was op z'n sokken. De deur naar de galerij op de eerste verdieping stond open, daarom had ze hem niet gehoord.

- Buurman.

- Dat is schrikken, zei hij, terwijl hij de trap af liep. Hij knikte naar de blauwe envelop.

- Ik krijg een hoop geld terug, zei Lynn.

- Dat komt dan van mij af. Ik kreeg een week geleden een aanslag.

- O, nou... Dankjewel.

- Graag gedaan. Het kan niet beter besteed worden.

- Daar heb jij weer gelijk in.

- Ja, grinnikte hij.

Hij opende zijn brievenbus, nam de post er uit en liep al bladerend de trap weer op.

- Wat een reclame, zei hij nog.

- Ja, zei Lynn. Ze keek hem na tot hij verdwenen was.

Het is druk, dacht ze, terwijl ze de envelop opende.

Nee, niks aan de hand. De definitieve aanslag was een bevestiging van de voorlopige aanslag. Ze kreeg niets terug, maar hoefde ook niets bij te betalen.

Lynn liep met de post in haar hand de trap op.

- Ben je al terug? vroeg haar zoon, die net uit zijn kamer kwam.

- Nee, ik sta nog beneden. Heb jij tijd?

- Waarvoor?

- Om een band te plakken. Mijn voorband is lek.

- Dat doe ik wel. Straks.

- Bedoel je echt straks, of vanavond?
- Nee, straks. Ik heb nu een afspraak. Maar je mag mijn fiets wel nemen.
- Daar kan ik geen boodschappen mee doen. Trouwens, heb jij je fiets niet nodig voor je afspraak?
- Ik ga niet weg. Over een kwartier komt de clan online.

Lynn wist genoeg en liep door naar de open keuken. Ze wilde thee zetten, maar de telefoon ging.

- Lynn.

Ondertussen mikte ze de post op de eettafel in de huiskamer.

- Ha, Lynn, met Nania.
- Ha, Nania. Hoe gaat het?
- O, wel goed. En met jou?
- Prima. Druk bezig, zoals altijd.
- Ben je aan het werk? vroeg Nania.
- Nee, ik moet mijn fiets repareren. Ik heb een lekke band.
- Wat sneu. Kun je je zoon niet aan het werk zetten?
- Die heeft het ook druk. Het moderne leven, je weet wel.
- Iedereen is druk bezig. Ik moet dadelijk gaan werken.
- Je moet toch niks, Nania? Jij beslist zelf wanneer je aan de slag gaat.
- Ik moet van mezelf. Ik heb het geld nodig.
- Dat is wat anders. Bel je me zomaar, of is er iets?
- Ik vroeg me af of jij en Renee vanavond iets te doen hebben.
- Van Renee weet ik het niet. Die is gisteren hier geweest. Ze zal wel naar het voetballen kijken, vanavond. Ik verwacht niet dat ze bij me langs komt.
- Ik geef niets om voetballen. Wat ga jij doen?
- Och, ik wilde een boek gaan lezen, maar dat heeft geen haast.
- Jou kennende, zal het wel een moeilijk boek zijn.
- Valt wel mee. Het is gewoon een boek.
- Je hebt een interessant leven, Lynn. Ik sta langs de weg en ik kijk TV, dat is het wel zo'n beetje.
- En je gaat winkelen.
- Ja, dat wel, maar verder...
- En uitgaan, dat doe je ook. Dansen en zo.
- Ja, maar interessant is het niet.
- Je mag van mij wel een boek lenen.

Nania begon te lachen.

- Nee, laat maar. Ik lees de TV-gids niet eens. Maar is het goed als ik vanavond op visite kom?
- Tuurlijk, meisje, je komt maar.
- Leuk. Dan kom ik rond een uur of acht, is dat goed?
- Dat is goed. Ik zie je vanavond.
- Tot vanavond, Lynn. En sterkte met je fiets.
- Ja, dank je. Dag, Nania.

Lynn legde de hoorn neer. Ze nam maar geen thee, anders werd het zo laat. Ze wilde voor vanavond ook nog een beetje opruimen.

Druk, druk, druk, dacht ze. Dat krijg je, als je in het centrum van een grote stad woont.

Ze liep de gang in en zei, terwijl ze de kamer van haar zoon passeerde:

- Ik ben weer weg.
- Oké, klonk het van achter de deur.

Lynn zuchtte. Hij dacht er niet eens aan om te informeren naar haar vervoermiddel.

Veel te duur. Lynn legde het pak koekjes weer neer. Bij haar vaste supermarkt kostte precies hetzelfde pak zeker twintig cent minder. Ze liep naar de vleeswaren.

Merkwaardig. Het vlees was hier goedkoper. Misschien had de supermarkt een goede deal gesloten met een slachthuis in de buurt. Vlees van zieke koeien of zo.

- Juffrouw, vroeg ze aan een kind in werkkleding, heeft u ook voorgebraden vlees?

- We hebben vandaag verscheidene aanbiedingen, mevrouw. Ik weet niet of het vlees dat al klaar is, goedkoper is.

De eerste zin, dacht Lynn, heeft ze van buiten moeten leren, de tweede heeft ze zelf verzonnen.

- Ik hoef geen aanbieding, zei Lynn vriendelijk. Zeg maar waar ik het vlees kan vinden dat al klaar is.

- Dat ligt daar, mevrouw, vlak achter u.

Lynn draaide zich om.

- Warempel, zei ze. Dankjewel, hoor. Ik had het niet gezien.

- Ja, maar daar ligt het wel.

- Ik zie het. Goed gedaan, meisje.

- Graag gedaan, mevrouw.

Tevreden liep het juffertje weg.

Even later kon ze de papieren zakdoekjes niet vinden. Ze sprak een jongen aan, een medeburger van allochtone afkomst. Terwijl hij met haar meeliep, maakte Lynn een onschuldig praatje. Ze genoot van zijn accent, dat haar Turks leek.

- Dank je wel, zei ze.

Hij liep vlug terug naar zijn werkplek.

Wat een rijke wereld, dacht Lynn, die niet kon kiezen tussen zakdoekjes sec en zakdoekjes met balsem. Ze koos met balsem, want haar dochtertje had een gevoelige huid.

Bij de kassa nam ze een doosje met mentholsnoepjes uit een display. Voor haar zoon. Hij lustte geen uitgesproken smaken, maar sterke menthol vond hij wel lekker. Vreemd, eigenlijk.

Nieuwsgierig keek ze naar de boodschappen die een jonge vrouw voor haar op de lopende band legde. Een klein bakje salade, een zakje aardappelen, een fles wijn, tampons, twee potjes met groenten, een halve liter melk...

Die is alleen, dacht Lynn. Ze heeft geen man, geen kinderen en ook geen huisdier.

Ze keek naar haar eigen boodschappen in de winkelwagen. Voorgebraden vlees, een grote bak kant-en-klaar nasi, een computertijdschrift, zakdoekjes met balsem, deo voor mannen, deo voor vrouwen, een pak instant aardappelpuree, een tijdschrift voor meisjes, een puzzelboek voor kinderen, wijn, Franse kaas, bier, appelsap...

Die is lui, niet arm en heeft een man, naar het schijnt. Je kunt echter niet zien dat ik geen echtgenoot in huis heb, maar een volwassen zoon. Mijn dochter is wel zeer aanwezig. En dat ik visite krijg, kun je vermoeden.

Rustig legde ze de boodschappen op de lopende band. Na haar stond niemand. Het was hier nooit zo druk. Veel te duur.

- Ben je alweer terug? riep haar zoon.

- Hoe gaat het?

- Slecht. We zijn de helft van ons leger kwijt.

- Dat klinkt niet goed. Val dan 's nachts aan, of gebruik napalm. Of nuke ze.

- Kan niet. Nou niet meer storen, Lynn. Ze komen met helikopters.

- De schurken!

Ze hebben van mijn zoon af te blijven, dacht ze glimlachend.

In de open keuken ruimde Lynn de boodschappen op. Daarna vulde ze de waterkoker en liep ze de huiskamer in om de computer alvast aan te zetten.

Terwijl de thee stond te trekken, bezocht ze de website van haar bank. Ze bekeek haar rekening.

Niets aan de hand, zag ze, geld genoeg. Ze kon best in die dure supermarkt blijven kopen. Waarom was ze zo zuinig?

Misschien omdat ze ooit arm was geweest. Niet zo arm, maar ze zou toen wel haar band hebben geplakt. Ze had er ook de tijd voor.

Ach, dacht Lynn, terwijl ze naar de keuken liep, ik heb het nu dan wel druk, maar ik heb een rijk leven.